

A dísztyúk

Az új lakót a kerítésen keresztül hajította be a gazda a baromfiudvarba. A tyúkok összedugták a fejüket, és találgatták, hogy honnan jöhetett. A kopasznyakú szerint Japánból érkezett, a kendermagos pedig holland bóbításnak vélte, csak meg kell nézni a szemét, mondta. Nem sok idejük maradt a pletykálkodásra, hamar dolguk akadt. A baromfiudvar kakasa nagyon szorgalmasan cicerélt, és igencsak heves volt. Repkedett a toll, amíg a dolgát tette. Aztán alighogy a megtépázott áldozat rendbe hozta magát, csipegetett egy kis magot, tojt egy tojást, ha kedve szottyant, máris sorra került újra. Az idegen a kerítés tövéből figyelt, és néha megcsóválta a fejét. Naplementekor mindannyian bevonultak a szállásukra, ekkor megszólalt:

– Milyen a kakas elégedettségi mutatója? - kérdezte enyhe akcentussal.

– A mije milyen? – pislogtak álmosan a tyúkok.

– Minőségbiztosítás! Holnap kidolgozzuk – jelentette ki, majd elhelyezkedett a rúd szélén. Másnap kijelölte a három tyúkból álló csoportot, akik megfogalmazták a kérdőíveket. Egyet a tyúkoknak, egyet a gazdának, és egy pár kérdés jutott a kakasnak is. Összeültek a tyúkok a kérdéseket megbeszélni. Feleslegesnek találták például, hogy „A munkáját láthatóan élvezettel végzi.”, beírták ezzel szemben, hogy „Körültrekinő és figyelmes”. Egytől tízig kellett pontozni, este ki is töltötte minden tyúk, már amelyik ébren tudott maradni.

A feldolgozás után felállították a kakast a szemétdomb tetejére, és ismertették a vizsgálat eredményét. A naponta megtermékenyített tyúkok száma dicséretesen magas volt, ez a tyúk- és gazdaelégedettségi lapon is a legjobb értékelést kapta. A kakas büszkén hallgatta, és egyből cicerélni támadt kedve. Csakhogy jöttek a kevésbé eredményes területek. A tyúkok szerint túl gyors, és nem elég kedves. A gazda szerint túl agresszív a látogatókkal, és nem elég határozott a rókával szemben. A gazda elégedett azzal, hogy a baromfiudvarban rendet tart, a tyúkok viszont úgy érzik, túlságosan beavatkozik a magánügyeikbe. A szemétdombon álló kakas először csak zavartan kapirgált, a taréja egészen lekókadott, majd csendben elvonult. Annál a résznél már nem is volt jelen, amikor kiderült, hogy ő, a kakas, a tyúkokat túl izgágának találja. Mindig mocoognak, lépkednek jobbra-balra, és ezzel hátráltatják a munkáját. A tyúkok felháborodtak, egymás szavába vágva bizonygatták, hogy nincs az a baromfi, aki ekkora teherrel a hátán egy helyben tudna maradni.

Reggel kíváncsian lesték a kakast. Az vélhetően kialudta magát, és frissen ugrott volna az első tyúkra.

– Álljon meg a menet!– emelte fel a jobb szárnyát a tyúk - Az intézkedési terv alapján most udvarolnod kell.

A kakas nekiállt udvarolni. A tyúk zavartan kapirgált, majd egy idő múlva egymásra néztek, a tyúk bólintott, ennyi elég lesz. Az aktus kicsit tovább tartott a megszokottnál, a tyúknak a végén már remegett a lába, a kakas lihegett, amikor végre földet ért.

A következő tyúk kifogásolta, hogy kevésbé lelkesen udvarol, mint az előbb. Igyekezett hát lelkesedni. A harmadik virágot akart. A kakas elment virágot szedni. Amikor a negyedik a gyűrűzésről kezdett kotyogni, a kakas azt mondta:

- Na, ebből elég! – és hátat fordított a baromfiudvarnak.

A tyúkok így egész nap ráértek, sütkéreztek, egy kicsit kapirgáltak, és egy idő után menthetetlenül hajba, illetve tollba kaptak.

Amikor a gazdasszony az esti körútján a baromfiudvarhoz ért, szörnyű kép fogadta. A tyúkok félig kopaszon káráltak, tojás egy darab sem volt, a csirkék pedig új rigmust csipogtak:

„Nézd a kakast, cicerélne,
csak nem áll a ficeréje!”

A kakast az istállóban találták meg, megbomlott elmével éppen egy tehénnek tette a szépet.

A gazdasszony másnap átvitt a szomszédba egy kis kóstolót a friss kakaslevesből. A szomszéd hamis mosollyal kérdezte:

- Aztán bevált-e a dísztyúk, amit adtam?

A gazdasszony e pillanatban pontosan megfogalmazta a tanulságot, de megtartotta magának.

Tisztességes vég

Magának is jónapot, jó helyen járok ezek szerint, mondták, hogy ide kell... hogyha...tudja... szóval még friss a veszteség, nehezen beszélek róla. Hisz olyan rövid ideig voltunk együtt, még igazán meg sem szokhattam, ha lehet ilyet mondani, de azért hiányzik, nagyon hiányzik. A hangja, azt nem tudom feledni, még mindig itt hallom a fülemben. Szeretném, ha mégiscsak tisztességben, hiszen érti, nem vagyok olyan, mint az a kerge Gizi, ott tartotta évekig a polcon egy dobozban, fel tudja ezt fogni, egy dobozban, édes istenem, aztán kimondani is szörnyűség jött az unokaöccse az a kis veszedelem és mire a Gizi felocsúdott, már kinn is volt a kertben.... na jó, erről inkább most ne. Én elhoztam azért ide, hogy mégiscsak a rendje szerint. Hogy mi volt a baj? Még mindig nem lehet tudni. Mondtak ezt is, azt is, senki nem tudott biztosat. Hitegettek nagyon sokáig, és én nem adtam fel, nem bizony. Sokba került, az igaz, de ilyenkor nem számít a pénz. Végül úgy tűnt, minden rendben, azt is mondták, most már nem lesz baj, legalábbis egy darabig, így mondták, egy darabig, hogy lehet ilyet mondani, hát nem sokáig tartott az a darabig, egy dráma ez, nem gondolja? Jó, jó, akkor nem gondolod, köszönöm, te, úgy látszik, megértesz engem, de hát egy ilyen munkakörben kell is az empátia, nem is tudom, hogy bírod ezt a sok szörnyűséget. Láthatsz itt mindenféle véget, szépet és csúnyát, gondolom, mesélhetnél, de most inkább ne. Tudod mi a legfájóbb, az emlékek, amiket együtt éltünk meg, hogy azok már elvesztek, soha többet nem tudom felidézni. Mert az egy dolog, hogy én emlékszem, de ahogy ő megőrizte őket, azt már sosem kapom vissza. Mit mondasz? Hogy már van erre eljárás? Ne viccelődj most, amikor ilyen állapotban vagyok. Hogy lehetne a lelkét.... miután már nem... szóval, amikor már... jaj, nem tudom én ezt kimondani sem. Te meg hülyítesz csak, tudom én. Azért mert egyszerű a ruhám, még nem vagyok egy buta falusi liba. Látom, itt van ez a szerkezet. Hogy ebbe bele, és egy másikba át? Az emlékeit? Akár a hangját is? Te tényleg komolyan beszélsz, édes istenem! De hogy én most rögtön egy másikat? Azt nem lehet, az olyan hűtlen dolog lenne. Tudom, hogy ő már nincs többé, de akkor is, ilyen hamar? És hol találok még egy ilyen társat? Hogy pontosan ilyen? Az nem lehet, hogy pontosan..., de hogy a lelke is, és akkor észre sem veszem? Ördög műve ez, én mondom, nem tilos ez véletlenül, hallottam én ilyeneket Dolly és a többiek, szóval már szabad, és mindenki így, meg hogy ez nem is ugyanaz? Na, jó, hát megnézem, tényleg ugyanolyan, de mintha jobban csillogna a tekintete, ha lehet ezt mondani, meg egy-két sérüléssel is kevesebb, hát, lehet, hogy meg tudom szokni. Mennyi? Csak? Ha én ezt tudom, nem költök az előzőre annyit, hogy akartam, hogy ne veszítsem el, pedig tessék, itt egy ugyanolyan, sőt sokkal jobb, és tényleg, emlékszik mindenre, amit a régivel éltem át, hát ez egy csoda!

Szia, te is itt? Én már megyek is, csak lecseréltem a mobilomat, tudod, elromlott a régi.